

організованих, так й індивідуальних. Для кожної категорії споживачів потрібні особливі методи, прийоми обслуговування. Заклади ресторанного господарства повинні мати здорове і корисне дитяче меню, пропонувати дієтичне харчування тощо. Подальший акцент на здоровому харчуванні сприятиме зростанню кількості суп-барів, салат-барів, вегетаріанських ресторанів. До речі, овочі в Європі зараз найпопулярніший продукт.

Індивідуальний туризм характеризується яскраво вираженою сезонністю, тобто, піком масовості туристичних потоків у період літніх відпусток та канікул. Сезонність завантаження закладів ресторанного господарства потребує вирішення проблеми з залученням досвідчених фахівців на літній період. Перед кожним закладом ресторанного господарства постає кадрове питання на період максимального завантаження. Чисельність індивідуальних туристів зростає, особливо за рахунок автотуристів. І тут постає проблема, яка стосується всієї України — це якість автомобільних доріг.

Україна — унікальна країна для розвитку туризму та надання оздоровчих послуг. І м.Бердянськ займає одне з провідних місць. Поява сучасних готелів, створення нових туристичних маршрутів позитивно відбиваються на ринку закладів ресторанного господарства.

Ресторанне господарство Бердянська повинне забезпечити потреби туристів та відпочиваючих в якісному харчуванні. Майбутнє Бердянська та зокрема ресторанного господарства обумовлено розвитком курортних територій та інфраструктури в цілому.

ЛІТЕРАТУРА

1. Новікова О. В. Організація харчування та обслуговування туристів на підприємствах ресторанного господарства : навчальний посібник / О. В. Новікова, Л. О. Радченко, К. П. Вініченко, Л. Д. Льовшина, П. П. Пивоваров, Л. І. Чубар. — Х. : Світ Книг, 2014. — 411 с.
2. Стратегія розвитку м. Бердянська на період до 2027 року.

Анатолій Головченко,
студент 5 курсу
гуманітарно-економічного факультету
Наук. керівник: **І. С. Ладунка,**
к. екон. н., доцент (БДПУ)

АНТИКРИЗОВЕ УПРАВЛІННЯ ПІДПРИЄМСТВОМ

Проблема дослідження можливостей виживання в умовах глобальної економічної кризи являється на сьогодні однією із самих актуальних для всіх господарюючих суб'єктів. Так, огляд економічної періодики та аналіз реальної економічної ситуації на Україні і за кордоном показують, що кризові ситуації частішають, а їх наслідки набувають все більших масштабів.

Тому, саме забезпечення антикризової діяльності на постійній основі дає змогу цілеспрямовано формувати ефективну підсистему управління підприємством в кризових ситуаціях. Усвідомлення необхідності

формування, а також ролі, місця та варіантів побудови системи антикризового управління на підприємстві як особливої підсистеми – нагальна проблема, що потребує подальшого розгляду.

Антикризове управління підприємством – це тип управління, спрямований на виявлення ознак кризових явищ та створення відповідних передумов для їх своєчасного запобігання, послаблення, подолання з метою забезпечення життєдіяльності суб'єкта підприємницької діяльності, недопущення ситуації його банкрутства [1, с. 495].

Антикризове управління підприємством – це особлива система, що відрізняється комплексним і стратегічним характером та має здатність повністю усувати тимчасові утруднення, зафіксовані в роботі підприємства.

Передусім виділимо основні принципи, на яких ґрунтується система антикризового управління – це рання діагностика кризових явищ у фінансовій діяльності підприємства, терміновість реагування на різні кризові явища, адекватність реагування підприємства на ступінь реальної загрози його фінансовому добробуту, а також повна реалізація внутрішнього потенціалу для виходу з кризи [2, с. 258].

Основними напрямками антикризового управління на рівні господарюючого суб'єкта вважаються постійний моніторинг фінансово-економічного стану підприємства, розробка нової управлінської, фінансової й маркетингової стратегій, скорочення постійних і змінних витрат, підвищення продуктивності праці, залучення коштів засновників, посилення мотивації персоналу [3, с. 106].

Реалізація міроприємств по виходу з кризи включає підтримку процесів оновлення; підвищення рівня керівництва фірмою; налагодження групової роботи кризових команд; неперервний контроль і оцінку ходу робіт і їх результатів; забезпечення необхідного рівня згуртованості персоналу.

Кризова ситуація подолається з успіхом, коли буде проводитися глибокий причинний аналіз ситуації; послідовно впроваджуватися заходи з удосконалення культури управління фірмою на оперативному і стратегічному рівнях; персонал буде задіяний в управлінні кризою на всіх етапах для забезпечення співпраці і зацікавленості; раціонально використовуватимуться страхові фонди подолання кризової ситуації.

Із наведеного видно, що поняття антикризового управління дуже широке. Воно включає й глобальні проблеми сьогодення, і проблеми росту підприємства, і періодично виникаючі поточні проблеми, спричинені порушеннями стратегії і тактики тощо.

Головне завдання управління полягає в оперативному виробленні таких рішень, які дозволили б досягти бажаного результату при мінімальних додаткових коштах і при мінімальних негативних наслідках. Це можливо на основі підготовки спеціальної системи менеджменту кризових ситуацій.

У відповідності з цим підходом менеджмент кризових ситуацій повинен включати наступні етапи: діагностику, яка направлена на оцінку параметрів кризової ситуації; розробку концепції подолання кризи, яка націлена на вироблення стратегічних і оперативних міроприємств;

реалізацію цієї концепції для усунення кризи і її наслідків; вихід на намічені цілі нормального функціонування організації.

Отже, успішна реалізація антикризових заходів буде можливою лише за умови використання комплексного підходу до визначення кризової ситуації на підприємстві, який передбачає використання спеціальних методів і прийомів управління процесами попередження, переборювання та ліквідації кризи та дасть змогу сформувати ефективну систему антикризового управління на підприємстві, адекватну сучасним умовам господарювання.

ЛІТЕРАТУРА

1. Антикризове управління підприємством: Навч. посіб./ З.Є. Шершньова, В.М. Багацький, Н.Д. Гетманцева; За заг. ред. З.Є. Шершньової. – К.: КНЕУ, 2007. – 680 с.
2. Теория и практика антикризисного управления / Под ред. С. Г. Беляева, В. И. Кошкина. – М. : Закон и право: ЮНИТИ, 2005. – 469 с.
3. Уткин Э. А. Антикризисное управление / Под ред. Э. А. Уткин. – М. : Ассоц. «Тандем», узд. ЭКМОС, 1997. – 400с.

Єгор Госянок,
студент 4 гкурсу
гуманітарно-економічного факультету -
Наук. керівник: **О.В. Задворна,**
старший викладач (БДПУ)

ФІНАНСОВІ ПОКАЗНИКИ, ЯК ФАКТОР ЕФЕКТИВНОСТІ ДІЯЛЬНОСТІ ПІДПРИЄМСТВА

Проблема забезпечення фінансової стійкості та платоспроможності є однією з найбільш актуальних для більшості вітчизняних підприємств. У цьому контексті важливо забезпечити високу фінансову стійкість та платоспроможність і сприятиме мінімізації фінансових ризиків для всіх учасників розрахунків, скороченню неплатежів, активізації кредитних відносин і, врешті, підвищенню ефективності економічних процесів у господарському обороті України.

Значний вклад в оцінювання фінансової стійкості та платоспроможності підприємства внесли відомі вітчизняні та закордонні вчені: М.Д. Білик, О. В. Павловська, Н. М. Притуляк, Н.Ю. Невмержицька, Н.М. Давиденко. [1] було розроблено ефективні методи оцінки фінансової стійкості, О. Загородної, В. Серединської та І.М. Бурденко докладно розглядали діагностику фінансової стійкості підприємств.

Стратегічне управління фінансовою стійкістю вивчали В.В. Коваленко, Л.Є. Довгань, Г.А. Мохонько .

В зазначених роботах узагальнено досвід формування механізмів, що забезпечують фінансову стійкість підприємств, розроблено методи оцінки фінансової стійкості. Проте зі зміною форм фінансової звітності виникла необхідність у коригуванні алгоритмів розрахунку фінансових показників.